

liksom var mitt verk, personifikationerne af mitt kunstverk, mina egna fantasiskapelser, mitt testamente til efterverlden, mitt lifsmonument, så att säga. Jag rörde ihop alt det där — och därför var det, jag älskade dem så, som jag aldrig kan älska någon annan, som bara i personligt afseende står mig nära.“

I disse Ord har Ulla udtalt en hel Del af sit eget Væsen. Mangen en Kvinde vil ved Læsningen af dem sige: »Saa-dan tænker ingen Moder!« baade sige det og mene det. Mangel en Kvinde vil sige det, selv om hun *ikke* mener det. fordi hun tror, at man egentlig *bør* mene det. Men naar der er Kvinder til som Ulla Rosenhane — og det ved vi alle, der er — mon de da ikke har samme Ret til at være til som andre? Og mon de ikke har deres Værd i Samfundet saa vel som andre?

Fru Edgrén har i sine forskjellige Værker, især i »Ur lifvet«, allerede givet os en Række værdifulde Kvindeskikkelser. Mon det ikke skulde falde i hendes Lod at skænke os — hvad vi en Gang *maa* have — en moderne Gjengivelse af den stolteste Kvindeskildring, ja næsten den stolteste Menneskeskildring, Verdenslitteraturen ejer: *Brynhild*.

Da Oehlenschläger blev gammel, nedskrev han sine Theorier om Digtekunsten; og om kvindelige Forfattere skrev han:

»Der *er* en Stræng, som Kvinden kun kan finde,

Der *er* et Baand, som Kvinden kun kan binde.

Men skabe Mænd — ja det forandrer Sagen!

Saa maa hun selv først have Skæg om Hagen.«

Lad da Mændene længe nok, og mulig med Ret, bebrejde Fru Edgrén at hun ikke har kunnet skildre Mænd. Vi Kvinder kan aldrig vide hende Tak nok, fordi hun omsider har begyndt at anslaa Strænge, som hidtil ingen har fundet.

Nykjøbing. Oct. 1886.

Ville Højberg.